

"אלפי קברים, שלנו – ושלכם"

טקס החתימה של "הסכם קהיר" עם אש"ף, קהיר, 4 במאי 1994

כבוד נשיא מצרים, מזכיר המדינה של ארצות הברית, שר החוץ של רוסיה, יושב ראש אש"ף, אורחים נכבדים, אזרחי מדינת ישראל, בני העם הפלסטיני,

ביום חורף, בשנת אלף שמונה מאות ושמונים ותשע, לפני מאה וחמש שנים, נרצח הנפח אברהם ילובסקי בבקתת החמר שלו בוואדי חנין. אברהם ילובסקי היה הקורבן הראשון בתולדות היישוב היהודי בארץ ישראל בהיסטוריה המודרנית, מאז חזרנו אל ארץ אבותינו, אחרי גלות אלפיים. קורבן ראשון בסכסוך שותת הדם שבינינו לבין העם הפלסטיני. מאז מצא אברהם ילובסקי את מותו, ידעו סבינו, ידעו הורינו, ידענו אנחנו וידעו כבר גם בנינו ונכדינו כמעט רק דם ושכול. כבר מאה שנים הדם הזה אינו נותן לנו מנוח. מה רצינו? רצינו לחזור לארץ אבותינו, ארץ התנ"ך. רצינו מולדת, רצינו בית. רצינו מקלט, רצינו מקום שנוכל להניח בו ראש. רצינו לחיות ככל האדם. להיות ככל העמים. רצינו לחיות. המלחמה על ארץ אבותינו גזלה מאיתנו את טובי הבנים והבנות שלנו. היא שאבה מתוכנו כוחות נפש וגוף רבים, ותיעלה את כל נפשנו ומאודנו לנתיבים שלא רצינו בהם, לנתיבים של כאב. צר לנו על כך. גבירותיי, רבותיי, גם בשעות הקשות ביותר שלנו נצבט ליבנו לנוכח מראה ההרס, יצר השנאה ופניו של המוות. אך גם ברגעים המרים ביותר ידענו שדמעות אם שכולה שלנו אינן שונות מדמעות אם שכולה אחרת, והן מלוחות וכואבות בכל משפחה, וקריאות השבר הן אותן קריאות צער, גם אם הן זועקות בשפות שונות.

גבירותיי ורבותיי, החלטנו לנסות ולשים קץ למעגל הנורא הזה. החלטנו להביט קדימה אל עתיד אחר. ב-13 בספטמבר 1993, על מדשאות הבית הלבן בושינגטון, החלטנו לצאת לדרך חדשה, לחיים חדשים. אנו מתחילים מחר ביישום הסכם העקרונות. מטרת הסכם הצהרת העקרונות ויישומו בשלב הזה בעזה וביריחו היא כפולה:

לאפשר לרשות הפלסטינית לנהל חיי הפלסטינים ולחיים החוק והסדר הציבורי ביישוביהם. מטרתנו לקיים ביטחון לישראלים בישראל ובעזה וביריחו.

בלי שיובטח ביטחון הישראלים ותינתן תקווה חדשה לפלסטינים, לא תושג מטרת ההסכם. הרבה מאד תלוי בפלסטינים. אנו הולכים אל הדרך החדשה בתקווה גדולה, ברצון עז, ויודעים כי יש בה סיכויים נפלאים - אך גם חששות כבדים. אנו משוכנעים כי שני העמים יכולים לחיות על אותה פיסת אדמה, איש תחת גפנו ותחת תאנתו, כפי שניבאו לנו הנביאים, ולתת לארץ הזאת, ארץ האבנים, ארץ המצבות, את טעם החלב והדבש שהיא זכאית לו. בשעה זו אני פונה אל בני העם הפלסטיני ואומר: שכנינו הפלסטינים, מאה שנות דמים נטעו בנו איבה זה לזה. מאה שנים ארבנו לחייכם - ואתם ארבתם לחיינו. הרגנו בכם ואתם הרגתם בנו. אלפי קברים שלכם, אלפי קברים שלנו, מכסים את ההרים והוודאיות, והם ציוני דרך כואבים בהיסטוריה שלכם ובהיסטוריה שלנו. היום אתם ואנו מושיטים יד לשלום. היום אנו מתחילים ספירה אחרת. העם בישראל מצפה שלא תאכזבו אותו. תנו לתקווה החדשה לפרוח. לא קל לשכוח את העבר. אבל ננסה לגבור על משקעים ומכשולים, כדי להאיר אופק חדש, מיוחד במינו, היסטורי, הזדמנות שלעולם לא תחזור עוד, לחיים אחרים: חיים שאין בהם פחד, חיים שאין בהם שנאה, חיים שאין בהם עייני ילדים מבוהלות, חיים שאין בהם כאב. חיים שבהם נבנה בית, ניטע כרם, ונחיה עד שיבה טובה, איש בצד שכנו.

אנו קמים מחר בבוקר ליום חדש. אנו קמים אל עתיד חדש וסיכוי חדש לילדינו. למענם היה הכרח להילחם - ולמענם הכרח הוא להגיע לשלום. גבירותיי ורבותי, אני מודה לכל מי שנתן לנו יד, סייע לנו להגיע ליום הזה: לראשי מדינות, למדינאים, לחיילים שאולי לא יילחמו עוד, ותודה מיוחדת למארחנו, נשיא מצרים, למזכיר המדינה האמריקאני, ידיד אמת שלנו, ולשר החוץ של רוסיה.

ידידים יקרים, ביום אביב, בשנת אלף-תשע-מאות-ותשעים-וארבע, לפני כשבועיים, נרצח סגן-משנה שחר סימני, בן עשרים ואחת, מאשקלון. גופתו נמצאה ירויה בצד הדרך, במעלה הכביש לירושלים. חוט של דם קושר את עם ישראל מאז נרצח הנפח אברהם ילובסקי לפני מאה וחמש שנים, אל סגן-משנה שחר סימני, לפני שבועיים. אני נושא תפילה ששחר סימני יהיה החלל האחרון - של כולנו, ישראלים ופלסטינים.

ידידים יקרים, אזרחי מדינת ישראל, בני העם הפלסטיני, אין שיעור לתקווה החדשה שאנו לוקחים איתנו עכשיו כצידה לדרך בצאתנו מכאן. אין גבול לרצון הטוב שלנו. לרצון לראות פיוס היסטורי בין שני העמים שחיו עד כה על חרבם. בסמטאות ח'אן-יונס ובחוצות רמת גן, בבתי עזה, בכיכרות חדרה, ברפיח ובעפולה, נולדת הבוקר מציאות חדשה. מאה שנים של סכסוך פלסטיני-ישראלי ומיליוני בני-אדם חפצי חיים מביטים בנו. יהי האלוהים עמנו.